

Проповед 234

Сила в немощ

Прочит: 2. Коринтяни 12, 1 - 10

Скъпи братя и сестри,

Кои са нещата, с които един християнин трябва да се гордее? Може би "гордее" е твърде специфична дума и никак не стои добре до думата християнин, по простата причина, че Библията не гледа с добро око на гордостта. Обаче, нека все пак да се замислим върху това кои са нещата, които ни карат -- нас, християните, да се чувстваме по-пълноценни. Често, когато повече християни се съберат и особено ако са от различни църкви, те започват да мерят какво е направил Бог с тях или чрез тях. Обикновено се говори за великите дела, за виденията, за дарбите. Всеки се стареа да покаже на хората около себе си, че има по-голям опит с Бога и че Бог толкова го харесва, че предпочита него. Замислете се и ще видите, че е така, и това е свързано с желанието по някакъв начин да покажем и докажем, че струваме повече от хората около себе си. Но Библията никъде не говори за такова съревнование и за по-малко или повече стойностни хора. Всъщност, въпреки че понякога обвивките или външното да изглеждат бляскаво, невинаги състоянието вътре в човека е също толкова добро. Един юдейски учител държал винаги книга до себе си, където и да се намирал. Не разрешавал на никой друг да се докосва до нея. Когато наоколо нямало никой, затварял прозорците и хората, които живеели наоколо, си казвали: "Той чете от книгата." А когато имало някой, той оставял книгата настрана и не позволявал никой да я пипа. Естествено, всички били заинтригувани. Когато умрял, първото нещо, което направили учениците му, било да се нахвърлят върху книгата, забравили за стария майстор. Той бил мъртъв и вече никой не можел да им забрани да я разгледат. Според тях книгата трябвало да съдържа нещо голямо и значително. Когато отворили книгата обаче, учениците много се разстроили. Само една страница била изписана, а всички останали - празни. На тази страница било изписано едно единствено изречение: "Когато успеете да направите разлика между обвивка и съдържание, вие ставате мъдри." Почти винаги има голяма разлика между обвивката и съдържанието и ние, понеже сме хора, изпадаме в изкушението да обсъждаме обвивката, а не съдържанието. Всъщност обаче, външните неща, които получаваме от Бога, не са чак толкова важни, важно е това, което те води по-близо до Бога. Чрез този пасаж от Божието слово ние научаваме, че тази практика - хората от църквите да се сравняват - кой е по-голям християнин и кой не, не е никак нова, а съществува още от ранната църква. Дори хора като апостол Павел попадаха под ударите на тези сравнения. От текста ясно личи, че дори и човек като апостол Павел беше обвиняван, че не е достатъчно добър и достатъчно свят, че трябва да има нови и нови опитности. Този факт може само да ни покаже колко много ние хората сме склонни към това да се показваме и сравняваме, да търсим начини да изтъкнем себе си. Ние трябва да се опитаме да вникнем под повърхността на нещата, да се опитаме да видим кои са истински стойностните неща в живота на вярващите хора и да изберем тях. Защото, както ще разберем от текста днес, не е важно какъв си в очите на хората, а какво те води по-близо до Бога.

1. Откровения и видения. В първата част на пасажа апостол Павел говори за видения и откровения. Важно е да се отбележи, че апостолът не се хвали по свое желание, а говори така, защото е принуден: **"Принуден съм да се хваля, макар че не е от полза; но сега ще дойда до видения и откровения от Господа."** Вероятно хората от църквата в Коринт, новите учители, които се бяха настанили там, му задаваха въпроса: Ти какви откровения и видения си имал от Господа, че да претендираш за водачество над тази църква? Новите водачи искаха да се премерят с Павел и да му покажат, че са по-добри и по-духовни от него. Павел, обратно на това, което искат от него, като че ли не иска да се отъждествява с хората, които имат видения, и говори за своите собствени преживявания в трето лице: **"Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години (в тялото ли, не зная, вън от тялото ли, не зная, Бог знае) бе занесен до третото небе. И такъв човек познавам (в тялото ли, без тялото ли, не зная; Бог знае), който беше занесен в рая и чу неизразими думи, които на човека не е позволено да изговори. С такъв човек ще се похваля;"** Павел имаше невероятни преживявания, такива, каквито може би хората, които искаха от него доказателства за апостолските му правомощия, дори и не можеха да си представят. Но за апостола тези преживявания като че ли нямат особена стойност. Той не иска да бъде отъждествяван с мъжа с невероятните преживявания, който е бил някога, а с този, който стои пред тях в момента. Павел иска да бъде човекът, който Исус е упълномощил и пратил в служение, човекът, който е готов да стигне до края на света за своя Бог, а не човек, когото всички възхваляват заради преживяванията, които има, и се прекланят пред него заради това, че е имал по-особени преживявания с Бога. За Павел човекът, какъвто и да е, колкото и да е преживял, колкото и духовен да изглежда, си остава човек и погледът на вярващия трябва да остане концентриран върху Бога - **"а със себе си няма да се похваля, освен с немощите си"**. С други думи, Павел казва на своите опоненти: и аз имам преживявания, и аз мога да се хваля с видения и специални опитности, но не това е центърът на вярата. Специалните опитности са нещо хубаво и насърчително, но те не са центърът на вярата. Вярата, основана само върху този тип специално общуване с Бога, не е стабилна. Тя е сигурна, когато е основана върху Словото и ежедневното спазване на Божията воля. Ние не можем да живеем живот, който се състои само от специални опитности. Има няколко причини Павел да не придава първостепенно значение на виденията и откровенията. Можем да изброим три. Виденията и откровенията не са нещо, което е типично за християнството - тях ги има в почти всички други религии; те не насърчават църквата да живее като едно цяло, като едно тяло Христово, защото са опитност на отделни хора; освен това, не можеш да заслужиш или спечелиш правото да получаваш видения и откровения - те са подарък от Бога. Тъкмо затова и Павел ни съветва да не се гордеем с това, че имаме такива специални опитности. Те са нещо хубаво и насърчително, но не служат за изграждане на характера на християнина. Павел ни съветва да насочим вниманието си не към специалните опитности, но към същността на нещата.

2. Ние можем да открием Бога такъв, какъвто е, чрез Исус Христос. Ако си спомним живота на апостол Павел, ние ще видим защо Исус Христос има толкова голямо значение за него. Той преследваше църквата и не можеше да се примири, че съществува църква, която следва Исус Христос и Му се покланя като на Божий Син. Обаче Исус Христос в голямата си любов среща на пътя към Дамаск Савел и той стана Павел; от преследвач на църквата стана слуга на Бога и човек, готов да разгласи вестта за Исус до краищата на света. Тази среща с Исус - осъзнаването на Божията любов и сила, промени Павел. Не едно голямо преживяване или откровение, а срещата с Исус. Трябва да запомним това: не великите и силни моменти в живота ни променят сърцата ни, но срещата с Бога. Срещнете ли Бога, можете да започнете живота си отначало. Павел

никога не забравя това, че Бог в голямата си любов го е срещнал и му е дал нов шанс. Това е великото преживяване в живота на Павел, не онези специални откровения, които получава, а срещата с Възкръсналия. Това трябва да е голямото преживяване и за нас, това се опитва да каже и апостолът на Коринтяните - Исус Христос умря за греховете ни, Той даде живота си, за да живеем ние, потърси ни и ни намери, благодарение на Него ние живеем - никога не го забравяйте. Животът, който живеем, е благодарение на Божията милост и любов. В посланието към Галатяните 2 глава, 20 стих апостолът казва: **"Съразпънах се с Христа и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене."** Ние не живеем живота си за себе си, живеем го за Бога. Това надхвърля и най-великото отделно преживяване.

3. Ние откриваме Бога в Словото Му. Преди години, точно по тази тема един християнин ми каза: Няма нужда да се чете Библията, защото Бог дава откровения и видения. Това изявление не само може да се нарече неистина. То е лъжа. Бог дава Словото Си, дал го е на хората и иска да бъде познато на всеки един човек. Ние като народ нямаме никакво оправдание. Словото е преведено на български език много отдавна, още по времето на Кирил и Методий. В наши дни ние можем да се радваме на възможността да притежаваме не един, а няколко превода на Библията на родния ни език. Можем да го намерим в почти всяка книжарница на достъпна цена. Можем да го купим, а много от нас имат по няколко бройки от Словото по домовете си. Обаче не го четем, предпочитаме Бог да ни Се открива във видения и откровения. Павел беше видял отворено небето, но трябваше всеки ден да се бори с нелечимата болест, която имаше; беше видял невероятни неща, но трябваше всеки ден да се моли и да търси Божията подкрепа в трудностите, с които се сблъскваше. Така и ние, дори и ако получаваме много специални преживявания с Бога, като видения и откровения, трябва да живеем живот, основан върху ежедневно общуване с Бога чрез Словото Му. Бог най-често говори с нас чрез Словото Си. Трябва да го отваряме и четем, и да търсим Божията воля за живота ни. Нещо повече, не трябва да забравяме, че дяволът се преструва на светъл ангел и ние трябва да пречупваме всичко, което ни се случва, всяко видение и откровение, през истината на Божието слово. Нищо не трябва да ни отделя от Словото на Бога. То може да ни дава сила всеки ден, да ни дава посока и път в живота ни, повече от всичко друго. Затова не се отделяйте от него.

4. Ние откриваме Бога в ежедневно битка с нашата слабост. Важно е да отбележим и това, на което Павел особено набляга - Бог ни учи да Го следваме чрез трудностите в живота, ние растем чрез изпитанията. За себе си Павел сам казва: **"А за да не се превъзнасям поради твърде многото откровения, даде ми се трън в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзнасям."** Много се спекулира с това, какъв точно е бил този трън в плътта на апостола. Факт е, че Павел е имал проблем с този трън. Необичайно звучи, че не се хвали с онова, което го превъзвисява по-високо от всичко, а по скоро с онова, което го принизява по-ниско от всичко. Какъв е този трън? Гръцката дума говори за забита в тялото треска, която причинява непрестанно дразнене, но означава и кол, който държи прикованото с него на земята. Думата може да се разбере и в двата смисъла в контекста, в който е употребена тук - нещо, което не е давало мира на апостола и същевременно го е държало на земята, отнемайки му възможността да се възгордее. Но вижте какво предизвиква тази болка, това страдание - то кара Павел да се моли: **"Затова три пъти се молих на Господа да се отмахне от мен;"** Той се моли точно толкова пъти, колкото и Исус Христос в Гетсиманската градина - три пъти, за да го отмине кръстът, който Бог му е възложил. Сигурен съм от друга страна, че наличието на този трън държи жива връзката на

апостола с Бога в молитва. Павел, който беше постигнал повече от който и да било друг евангелизатор, който беше имал опитности на вярата повече от който и да било друг, който можеше да се възгордее поради многото откровения, получи трън, който да го държи здраво стъпил на земята и да не забравя от Кого зависи и Кой е центърът на живота му. **"и Той ми каза: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена."** Трънът от Господа позволява на Павел да остане човек, да не си въобразява, че е духовен свръхчовек, а да знае: Исус е Този, Който прави всичко за мен. Трудностите и слабостите ни напомнят, че ние сме хора, те не ни позволяват да си въобразяваме нещо за себе си, а ни карат да осъзнаваме: всичко в живота ни е чрез Исус Христос. Помислете за своя живот и ще разберете, че най-близо до Бога сте били тогава, когато сте имали трудности и изпитания; тогава и Бог е извоювал най-големите Си победи във вас. Божията сила е най-свършена в нашата немощ.

5. Радост в немощите. Павел завършва: **"И така, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила."** Павел ясно е разбрал: в живота си на тази земя е най-удачно да се довери на Бога. Когато човек осъзнае слабостта си, когато разбере, че не може да понесе товара на този живот, тогава го предава в ръцете на Бога. Това е нещо, което е ключово за живота ни като християни - ние не живеем за себе си и не живеем чрез своята сила, а чрез тази на Бога. И когато осъзнаем този факт и осъзнаем, че Бог се проявява в нашата слабост, тогава можем да кажем: **"Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христос; защото когато съм немощен, тогава съм силен."** Апостолът изпитва радост от трудните моменти в живота си, защото знае - Бог няма да го остави. Не е лесно да се радваш на трудните моменти в живота си, но когато ги оставиш в ръцете на Бога, можеш да усетиш Неговия мир в сърцето си. Бог може да се справи със всичко в живота ни и затова предайте всичко на Него.

6. Заключение. Ние искаме да сме силни християни - такива, които са прославени чрез великите си дела. Трябва да запомним, че много рядко специалните преживявания носят растеж във вярата. Той идва чрез трудните моменти в живота, защото точно тогава ние не разчитаме на себе си, а на Божията сила. Апостол Павел ни призовава да живеем в ежедневна връзка с Бога, като не забравяме в Чии ръце сме предали живота си и като помним какво Исус Христос е пожертвал за нас; да живеем, общувайки всеки ден в молитва с Него, четейки Словото Му, доверявайки Му се във всяко изпитание. Доверявайте се на Бога и Го оставете да води живота ви всеки ден. Амин.